

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΡΑΒΑΓΙΑΚ, Ο ΘΡΗΣΚΟΛΗΠΤΟΣ ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΟΣ

Ποιός ήταν ο Ραβαγιακ. Ύστερικός και επίληπτικός. Ο μέθυσος πατέρας του. Η πάλη μεταξύ Καθολικών και Ουγενότων. Ο Έρρικος Δ' ως βασιλεύς. Οι έρωτές του. Τα μεγάλα του σχέδια. Ο Ραβαγιακ τών παραφυλαί. Η άποτυχία του. Όπου έμφανίζεται έ... Χριστός! Η δολοφονία. Τα φρικώδη μαρτύρια του δολοφόνου.

Θα οās διηγηθούμε σήμερα την ιστορία ενός δυστυχισμένου πολεού, που φαντάστηκε τόν έαυτό του ως έντολοδίο του Θεού επί της γης και σκότωσε ένα άπ' τούς καλύτερους βασιλείς της Γαλλίας, τόν Έρρίκο Α', τόν Μεγάλο, νομίζοντας πως κάνει μια θεόρατη πράξη!

Ο Ζαν-Φρανσουά Ραβαγιακ γεννήθηκε στην Άγγουλέμη κατά τή τέλη του 1578. Την εποχή της γεννήσεώς του, ή πατρίδα του πόλες και έξοχη καθολική, άφροισμένη δηλαδή στον πάπα, βρισκόταν σέ μεγάλη διάσταση με τούς διαμαρτυρούμενους Ουγενότους, οι όποιοι την είχαν μάλιστα λεηλατήσει δύο φορές. Ο πατέρας του, φανατικός καθολικός, μά άνθρωπος ξεπεσμένος — μέθυσος, ανήθικος και ζημιάνος από τεμπελιά — υπήρξε για τόν νεαρό Ραβαγιακ πολύ κακό παράδειγμα. Η μητέρα του αγαθή γυναίκα, από παλιά οικογένεια εύγενών δεν μπόνος δυστυχώς να εξασκηση καμιά επίδραση στο παιδί της. Κ' έτσι ο Ραβαγιακ έλαβε έλλειψη ήθικη άνατροφή. Κατά βάθος δεν ήταε κακός. Μά ο θεοροκνητός φανατισμός του τόν έσπρωχνε πάντα στί άκρα. Έξάλλου από μικρό παιδί έβλεπε δράματα, και είχε την ίδια πως αντιστοιχούσε με τόν Θεό.

Μία μέρα έρρωσθή εξαγνα πως στό θεόνο της Γαλλίας άηλθε κάποιος Ουγενότος πρίγκιπας, ο Έρρίκος Δ'. Τό γεγονός αυτό άνοστάτωσε, όπως ήταε φηκίο, τούς καθολικούς κληρικούς της Άγγουλέμης, οι όποιοι άρχισαν να διαμαρτυρούνται και να άπειλούν, σ' ό φανατισμός και ή άπειλές τών καθολικών κληρικών της πατρίδος του έκαμαν βαθιά έντύπωση στο νεαρό Ζαν-Φρανσουά, ο όποιος κατελαμβάνετο από την περίοδο καθημερινούς από δυνατές νευρικές κρίσεις. Σιγά-σιγά όμως ή ύψους κάπως κ' όταρ έγινε δεκαεφτά χρονών, πήγε στό Παρίσι για τή παρακολούθηση από κοινήτερα την κατάσταση. Μπήκε σ' ένα μωσαστήρι, μά δεν μπόνος να κάτσει εκεί και πολύν καιρό, γιατί έτάραξε την ήσυχία τών κολογών με τούς διαμαρτυρούς του και τίς επίληπτικές κρίσεις που τόν έπιασαν. Γύρωσέ τότε άπογοητευμένος στην Άγγουλέμη, με την καρδιά ποτισμένη άπ' την πίκρα της άδιαφορίας τών ανθρώπων. Ένόμισε ο δυστυχής πως ήταε ο άντιστόχος του Θεού στή γή και άπελευθέρωσε βλέποντας τόν κόσμο στή μονάχα να ήρη τόν δ'ήν σμασία, μά και τόν περναγή να τρελλάται...

Στην Άγγουλέμη πέρασος ζωή πολύ δυστυχισμένη. Για τή μνήν τόν άρριον σ' ομπατισμένος τον να πεθαίνη της πείνας, τόν άπέθανε να μαθύνη στί μικρά παιδί να κάνονη την προσευχή τους. Δέν πέρασος όμως πόλες καιρός και τόν έρρωδίσαν για χροή. Εκεί, στή μοναξιά της φυλακής, ή τρελλά του ήρωδίσωσε. Είχε διαβάσει πολλά άλόγουφα βιβλία που έλεγαν πως όσδήποτε τού βασιλέι Έρρίκο, τόν έθρόνο της εακλήρας, τίταρε μίαν άμα πράξη! Συγγνώμης μά νύστα τού φάνηκε τού Ραβαγιακ, πως άκοσος τή φωνή τού Θεού να τού λέη να έτελευτή την βασιλοκτονία, χωρίς δισταγμό!... Κατόπιν αυτός μόνος βγήκε άπ' τή φυλακή τράβηξε για τόν Παρίσι άποφασισμένος να τιμωρήση τόν... άμωμιόλο βασιλέα!

Ας άφήσουμε για λίγο τόν Ραβαγιακ να τράβη για τόν Παρίσι με μάθηα σχέδια εκδικήσεως στό μυαλό του κ' άς ομπαρφέρουμε με δύνατρία λόγια τόν Έρρίκο Α'. Ο βασιλέας αυτός, άσχηρός τού Βοηθονικού

λόγι άποσοφισμένος άπ' τή μεγάλα σχέδια που άναγράφαμε παραπάνω, είχε τόν νοο του και στίος ζωικές του. Είχε κλίσει τότε τή άπ' άσθητικώς, μά μολαταίτα ή καρδιά του ήταν άκόμη θεομή για τούς έρωτας. Αγαπούσε τότε τρελλά μά όμοιοτάτη νέα, 17 χρονών, την Καρλόττα γιά Μομοροανού, την όποία είχε παντρεύει με τόν άνεγνό του, τόν πρίγκιπα τού Κορνέ, για τήν την έχει διαρκώς κοντά του, βασιζόμενος σ' ένα στήν έλλειψη πως ο πρίγκιπ, άπασχολημένος μ' άλλες γυναίκες, θ' άδιαφορούσε τελείως για την άνήλικη σούγγο του. Μά ο Έρρίκος έκανε τόν λογαριασμό χωρίς τόν ξεροδόχο. Γιατί ο Κορνέ άισθάνηκε παραφόρο πάθος για την Καρλόττα και την πήρε μαζί του κ' έβγαλαν για τή Φιάνδρα, καταλαβαίνοντας πως αν έμειναν στί Παρίσι, στή βασιλική αλή, ή γυναίκα του θα κινδύνωνε άπ' τόν γρηναίο θεό του. Ο Έρρίκος πήρε τή σκόπη άπ' τόν κακό του. Τό γεγονός πάθος του έβρασε μέχρι τού σημείου να φοβούζη τόν Κορνέ πως θα στείλη στή Φιάνδρα 50.000 στρατιώτες να τού πάρουν πίσω την Καρλόττα!...

Σεζάσαμε όμως τόν Ραβαγιακ. Είτε καιρός να επανέλθουμε πλέον στί κίριο πρόσωπο της ιστορίας μας.

Τούς φορές τή κατάφερε να πλησιάση τόν Έρρίκο, άπ' τή μέρα που έναγατίσος τόν πόδι του στί Παρίσι ο Ραβαγιακ. Οι έπασιπιοί τού βασιλέως όμως τόν βρομιάσθησαν και τόν σνέλασαν ως ύποπτο, μά ο Έρρίκος διάταξε την άπόλυσή του. Ο Ραβαγιακ άπελειωμένος άπ' τίς άποτυχίες τών άποράσεω για πάη και τή Ζηηγή συμβουλές για τή σχέδιό του από μερικούς φίλους τών κληρικών, οι όποιοι όμως μόνος τόν άκοσων τού ελπαν πως όσα σκεπάζεται είναι έξοφρονικά. Τα σσηή αυτά λόγια δέν έπιασαν τόν Ραβαγιακ, ο όποιος είχε μέσα τού βαθιά ομωμένη την πεποίθηση πως ήταν άνώτερος άνθρώπος και πως ο προσομής του ήταε σ' άταλλάξη την καθολική εκκλησία και τόν πάπα από τόν επικίνδυνο έθρόνο τού Έρρίκο Α'. Άπεσπώσθη σνεκώς εκ νέον τή πλησιάση τού βασιλέα και τή τόν σκούσση. Δέν τόν κατόφισος και πάλη, άπειπίστικη κ' έβγαξε για τόν χωριό του. Οι κληρικοί της Άγγουλέμης δέν τούσαν καθόλου καλή βουδοχή μόνος έγθασε εκεί. Πριν γύρει για τόν Παρίσι, τούς είχε ύποσθεθεί πως θα σκούσση τόν Έρρίκο... μά δέν εκούτησε τόν λόγο του!... Η έπισορία τών έξώρωσος τούς καθολικούς ομπατισμένους του, οι όποιοι εξήρτησαν

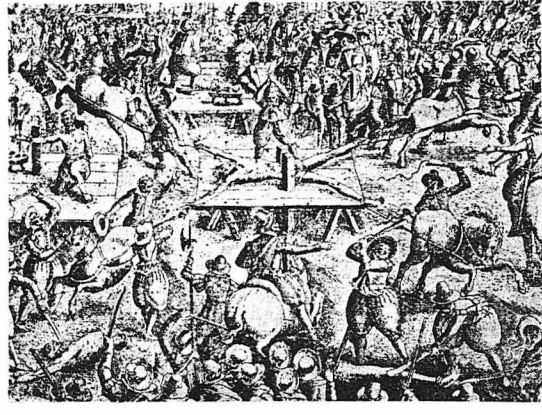

Ο βασιλοκτόνος Ραβαγιακ.

μολαταίτα, μά μίαν άκόμη φορά δη τους την έντίωτρία για τή κάνονη τόν Ραβαγιακ τή δοκιμάση εκ νέον τή δολοφονήση τών δικαίων τών καθολικών βασιλέα. Ο Ραβαγιακ μ' υποφόντα; να κάμη κ' άλλους δέχτηκε να πάη άκόμη μά φοβά στί Παρίσι, με την όμωτική άπόφωση τή σκούσση τόν Έρρίκο.

Άνεξώστος τόν άμωσος, έγτασε στή ποσειόσασα, και δέν περιέμενε πιά παρα τή κατάλληλη ένκαιρία για τόν σκοπό του. Μά μέσα σ' ένα πόνος σ' ένα τραπέζι τού καφετέρου που σήρασε, ένα μαχαίρι. Τίβαλε στή τοση του και τράβηξε και τ' έδδειαν προς τή άνακτορα. Τού γούσος άπ' έξω όλη την ήμέρα, δέν είδε τού βασιλέα, μά βγάινη σέ περιπάτο ή σέ κνήση, άτελετήσθη και σέ μά στιγμή άποκαθώσως ζενήσσε και πάλη για την Άγγουλέμη. Στό δρόμο όμως που πήρανε τού φάνηκε πως έταρος σκούσθηκε έμπρος τόν ο Χριστός, πως τόν έπιασε άπ' τούς όμωσος και τόν διάταξε να ζαντησση στί Παρίσι. Και ο Ραβαγιακ έπακούσων στή θεική αυτή έντολή, εξαργύσιος πάλη στήν ποσειόσασα, άποφασισμένος να δολοφονήση τόν Έρρίκο, με κάθε θυσία!...

Ας άφήσουμε για λίγο τόν Ραβαγιακ να τράβη για τόν Παρίσι με μάθηα σχέδια εκδικήσεως στό μυαλό του κ' άς ομπαρφέρουμε με δύνατρία λόγια τόν Έρρίκο Α'. Ο βασιλέας αυτός, άσχηρός τού Βοηθονικού

Ο μαρτυρικός θάνατος τού Ραβαγιακ. (Από λιθογραφία της εποχής, στην όποιαν άπεικονίζονται συγχρόνως και τή τέσσερα βασανιστήρια τού Ραβαγιακ).

Οι χρονικογράφοι της εποχής αυτής αναφέρουν σ' άπομνημονευμά τους, πως ο Έρρίκος, λίγες μέρες πριν άπ' την τρωακή δολοφονία του, κινδύετο από πένθημα προσοδημαία. Έπί άπόγεμα, βγήκε περιπάτο με άμάξι. Ένώ όμως περνούσαν από ένα κεντρικό δρόμο, τόν βασιλέα άμάξι άναγκάσθησε να σταματήση λόγω τού συνοστισμοδ. Την ίδια στιγμή κάποιος όμωσος μέσα από τόν πληθος, άνοξε με ταχύτητα την όπια τού άμαξιοδ και μόνος άντίκρουσε τού βασιλέα τού κατάφω με δόγμα δύο μαχαίρες!... Ο Έρρίκος, μη προσπαθών να προφυλαχθή έμεινε, υμάσος άπνος! Ο βασιλοκτόνος, δέν άπεπρωθή να φύγη, έαυτο άπ' τή δολοφονία. Α-

Τόν καιρό που ο Ραβαγιακ σκεπάζε τή σκούσση τόν Έρρίκο, ο βασιλέας, πο-

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Ο έβραϊός βαθύπλουτος Ρότσιλδ ταξίδευσε κάποτε, Ινκόγκνιτο στην Ισπανία. Σε κάποια πόλη ο σεσουφύλαξ μιάς εκκλησίας την οποίαν έπισκέφθη τού έδειξε, μεταξύ άλλων, και μιά «θαυματουργό» εικόνα τής Παναγίας.

- Τι είδους θαύματα κάνει; έρωτησεν ο Ρότσιλδ.
- Άπολύτατα: Λακρύζει όταν αντικρούσει κανέναν...έβραιο !.
- Ο Ρότσιλδ, χωρίς να πη τίποτα, έστάθηκε μπρός στην εικόνα περιμένοντας; να γινή τó θαύμα. Η εικόνη όμως δέν έννοους με κανένα τρόπο να δικαιώση. Ο έβραϊός βαθύπλουτος τότε, γυρίζοντας πρós τόν σεσουφύλακα, τού είπε σιγά, χαμογελώντας, και διοντάς τνυ με τρώ το ένα γενναίο πουρμπουάρ:
- Ένα τώρα, δολογητέ πώς ή περιφημη αυτή εικόνα δέν είνε διόλου θαυματουργός. Δέν συγγινήθηκε καθόλου πού με είδε, και όμως εί αι έβραϊός !...
- Έχετε δικη... Έτσι είνε, έξοχώτατε, αλλά, πρós Θεού, μήν το μαρτυρήσετε !.
- Όμως τó ξέρεις κι' έδύ πώς ή εικών δέν είνε θαυματουργός !...
- Βεβαίωτατα... Άφου κι' έγω είμαι... έβραϊός !...

Ένας πολωνός έβραϊός, πάμπτωχος και άξιοζήνητος, συλλογίζεσιν ότι ηιέθεσαν Σάββιτο και ότι δέν είχε δώσει ούτε ένα κομμάτι ξερό ψωμί στη γυναίκα του και στα παιδιά του. Η γυναίκα του καθισμένη κοντά του σιγόκλαιγε.

- Έξαφνα, τού κατέβηκε μιά ιδέα:
- Μην κλαις, είπε στη γυναίκα του. Θά μάς βοηθήση ο Θεός !..
Και άμ' έπω; άμ' έρωγ. Χωρίς να χάρη καιρός, ο έβραϊός μας, έγραψε ένα γράμμα, στο όποιον έξιστορούσε όλη την άβλητοτητα του, τώκλεισε σ' ένα φάτελλο, και έθασε ως έπιγραφή... «Πρós τόν Θεόν», και τó πέταξε άπ' τό... παράθυρο !
- Εκείνη τη στιγμή, έτυχε να περνά έξω άπό τó σπίτι του, ο γραμματέυς τού Ρότσιλδ. Βλέποντας να πέφει μπρός στα πόδια του ένας φάκελλος, τόν έμάζεψε και τόν έπήγε στόν κούριό του.
- Για δέσ' τε, τού είπε. Κάποιος τρελλός βέβαια γράφει στόν Θεο...
- Ο Ρότσιλδ έπήγε τó γράμμα, τó άνοιξε, τó διάβασε και καταστυγνήθησε.

Άκουσε, είπε στόν γραμματέα του. Η άπλότης και ή άφέλεια αύτου τού άνθρώπου με καταστυγνινοίν. Δέν πρέπει να τόν άφήσωμε έτσι... πήγαινε του, έξ μέρους μου, πενταζοζια φράγκα, και πές του ότι μου τάστειλες ο Θεός, με τόν όποιον βρίζομαι σε καθημερινή έλιζοινωνία, γιά να τó τά δώσω...

Έτσι και έγινε. Ο γραμματέυς έπήγε στόν πολωνό έβραιο τά πενταζοζια φραγκα, και τού έαναγλαβε ό,τι τού είχε πη ο Ρότσιλδ. Όταν έφυγε, ή γυναίκα τού έβραϊού, ή όποια σ' όλο αύτό τó διάστημα είχε μείνει σκεπτική, γυρίζοντας πρós τόν άνδρα της τού είπε:
- Ξέρεις τι συλλογίζομαι;
- Τι, γυναίκα;
- Νά: Άφου ο Ρότσιλδ στα στέλνει αύτά τά χοήματα εκ μέρους τού Θεού, φαντάζεσαι τó κούιτση γιά τόν έαυτό του... ως προμήθεια !..

φρος πειθήνια να τόν πύσουν και να τόν δέσουν. Η κρυβήνηση κράτης μουτκό άπ' τó λαό τó θάνατο τού Έρρίκου, γιά τó φόβο μιάς ένδεχομένης στάσεως.

Όταν έφραξαν τó Ραβαγιάκ — γιατί αύτός φυσικά ήταν ο δολοφόνος — βροχάν άπάνω του ένα σωρό μικρά εικονίσματα και φυλαχτά, μέτρους τού θρησκευτικού του φαντασμού. Άπ' τήν άνάκριση πού ένθρηγγαν άμέσως κατάλαβαν πώς είχαν να κάνουν μ' ένα ψυχοπαθή. Ως τόσο τόν βασάσσαν τρομερά, γιά να τόν τιμωρήσουν και να τόν έξαναγκάσουν να μετατήρησε τούς σκετάρους του. Ο Ραβαγιάκ ηγήθηκε στους δικαστάς του τά όστρά του, τις κορυφές σνομιελίς του με τó Θεό και τó Χριστό, και τήν άνώτερη άποστολή πού είχε να εκπληρώση σ' αύτόν τόν κόσμο. Μολταυτα τους έξομολογήθηκε επί πλέον, με συντριβή, πώς δέν ήταν και βέβαιο: άν ο Θεός τόν υποκίνησε να σκοτώση τó βασιλέα ή ο διάβολος !... Οι δικασται τόν όμως δέ σνγκινήθηκαν άπ' τήν όλοφάνθη τρέλλα και τόν κατέδικασαν με μαρτυρικό και άιτωμικό θάνατο. Υπέφερε τή βασανιστήρια με καταπληκτική ύπομονη. Προτά τού έκαγαν τó δεξί χέρι !... Υστερα τόν χτυπούσαν μ' ένα σίδερο άναμμένο, χίνοντας αναλμυμένο μολύρι στις πλινθές του !... Κατόπι τόν ξάπλωσαν καταγής και τόν έδεσαν ος τέσσερα άλογα, τά όποια άρχισαν να μοσιγώνουν γιά να τρέξουν. Τήν τρίτη φορά, τ' άλογα ξεκίνησαν μ' όρμη, σέροντας μαζί τους τó καθένα και ένα κομμάτι άπ' τó σώμα τού δυστυχισμένου εκείνου τρελλού, ο όποιος σκοτώνοντας τόν Έρρίκο Α', έστέρησε τήν Ενώβη από τήν πραγμάτωση τών μεγάλων σχεδών του: να τήν ένόση δλην σ' ένα και μόνο κράτος !..

Ο Ιστορικός.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Το έπάγγελμα τού Άλεξ. Δουμά.

Ο Άλέξανδρος Δουμάς πατήε όταν εύρίσκετο στην άκμή τής δόξης τόν έντυχε να πάη μιά μέρα όύς μάτις γιά τήν ούπταξη ενός ληξιαρχικού έγγραφού κάποιου φίλου του.
- Τó όνομά σας; τόν ρώτησε ο γραμματικός τού ληξιαρχείου.
- Άλέξανδρος Δουμάς.
- Τι έπάγγελμα έξασκείτε;
- Ο άνωμογός τών «Τοιών Σωματοφυλάκων», εκότταζε τόν σάπιο άν άνθρώπο πού δέν ήξερε τó όνομά του, ούτε και τó έπάγγελμα του, έχαμογέλασε και άποκοιδήκε σοβαρώτατα:
- Αημόσιος γραφεύς !..

Όπου ο Βικτ. Σαρντού βρίσκει τόν Διάβολό του !

Κάτι άνάλογο συνέβη και στόν Σαρντού, τόν διάσημο συγγραφέα τού Ραμπαγιά, κάποτε πού τού έντυχε να παραστή μάτις στόν γάμο ενός φίλου του.
- Τó όνομά σας; τόν ρώτησε ο γραμματικός τού ληξιαρχείου.
- Βικτωρίν Σαρντού, άποκοιδήκε ο συγγραφεύς.
- Ο ύπάλληλος τότε ύποθέτων ότι ή λέξις Βικτωρίν ήταν διπλή και ότι τó πρώτο μέρος της ήταν τó όνομα και τó δεύτερο τó επ'όνο του μέτρου, έγραψε στο βιβλίο: « Βί κ τ ω ρ Ρ ι έ ν ς διηλαδή: (Βί κ τ ω ρ Γί π ο τ ε ...)
- Μπορείτε, κύριε τού είπε τότε φρονικισμένο; ο Σαρντού, να ρωμίσει πώς είμαι υποτέτος, αλλά δέν είμαι σνοειθισμένος γιά μού τó λένε καιά πρόσωπο και μάλιστα γιά μού τó γράφουν στα δημόσια βιβλία.
- Ο ύπάλληλος χωρίς να άπατήση προζήσαν στο γράμμό του και άντι Σαρντού έγραψε: « Σ α ρ ν τ ο ύ μ π λ η διηλαδή: (Σ α ρ δι π λ ω ...)
Τότε ο διάσημος θεατρικός συγγραφεύς έγινε έξω φρεσών και τού φωάσε:
- Πρό όλίγου είσατε ένας άπλός γάιδαρο, μα τώρα πειά πού ούς άρέσει να κάνετε όλα τά πράγματα διπλά, είσθε... δύο φορές γάιδαρος !..

Παρόμοιο έπεσόδιο με δραματικόν μάλιστα τέλος συνέβη και στόν διάσημο διευθυντή της ορχήστρας τού θεάτρου «Σάκλα» τού Μιλάνο, Φάτσιο.

Ένα βράδι γυρίζοντας μετά τήν παράσταση στο σπίτι του ο μάετρος Φάτσιο αισθάνθηκε έπεινούσαν τινά φουακήν άνάγκη και έπλησίασε ος μιά γωνιά τού δρόμου διά... ν' άκουγοιδή...

Κάποιος άουτυφίλας όμως τόν είδε και γοήγοσα-γοήγοσα τόν έπλησίασε, έβραλε τó χέρι του στόν ώμο του και τού είπε:
- Όρσιτε στο τμήμα κύριε ! Παροβείτε τήν άουνομηκήν διάταξη.

Ο μάετρος όμως δέν ήθελε με κανέναν τρόπο να τόν άκολουθήση. Τότε ο άουτυφίλας τού ζήτησε τήν ταυτότητά του:

- Τό όνομα και τó επ'όνομά σας; τού είπε.
- Φάτσιο, άπτήρης ο μάετρος, (Φά τ σ ι ο Ιταλικά σημαίνει κ άν ω).
- Μην άουτενεύθε, είπε άουτιμιά ο φρονικός της τάξης παρεξηγήσας τó πράγμα. Τό όνομά σας πέετε μου !...
- Φάτσιο, μάετρος !
- Με κοιουδείτε, κύριε;
- Καθόλου, φίλε μου. Έλείξτε γιά μάτης τó όνομά μου. Αουπόν, όρσιτε... Σας είπα λέγομαι Φάτσιο.
- Ο άουτυφίλας όμως άρρίεψε και τόν πήρε στο τμήμα. Έκεί όμως έντυχώς τόν μάετρο ο άουτυφίλας τόν άναγκάσθηκε και τον άφρησε να φύγη, ξεκαρδισμένος στα γέλια γιά τήν γάφα τού άουτυφίλας...

Ο Κόναν Ντόυλ και ο παλαιοβιβλιοπώλης

Κάποτε ο Κόναν Ντόυλ εύνοκόμεος στην Άμερική καθόταν στο προαύλιο τού ξενοδοχείου του και έξεκουράζετο. Έξαφνα τόν πλησίασε ένας πλανόδιος πωλητής βιβλίων και τού είπε:

- Θέλετε ν' αγοράσετε, κύριε, τόν Μικρό Ύπουρο» τού Μπάρου;
- Τόν έγω διαβάσι, άποκοιδήκε ξεοά ο Κόναν Ντόυλ.
- Και τήν «Ελλα» τού Ράιντσο Νάγκαρτ; ξαναρωτήησεν ο πωλητής.
- Κι' αύτήν τήν έγω διαβάσει.
Τότε ο πωλητής φρονικισμένος έβγαλε ένα άλλο βιβλίο και άειχνοτάς τó στόν δύστροπο άγοραστή, τού φώταξε:
- Αυτό δέν μοοει να τώχτε διαβάσει. Ήοθε μούξ χτες τó βραδι άπ' τήν Άγγλία. Είνε ένα μυθιστόρημα τού Κόναν Ντόυλ.
- Αυτό πράγματι δέν τώχω διαβάσει, αλλά τώ... γράφει !.. είπε ο δμμοκρός τού Σέρλοκ Χόλμς, οκάςοντας τά γέλια...

Ο Σωκράτης και ο Πλάτων

Μιά μέρα ο' ένα γέμμα, ο φιλόσοφος Σωκράτης άρχισε να κάνει μπρός στους σνοδαιτημόνες παρατηρήσεις σε κάποιον φίλο του. Η άουτηρότης αύτή τού διαδασκόλου δυσαρέστησε τόν Πλάτωνα, ο όποιος τού είπε άμείους:
- Δέν θά ήταν καλλίτερο, Σωκράτη, να τόν μάλινες όταν θά είσατε μόνοι έού κι' αύτός;
- Και έσύ, άποκοιδήκε ο Σωκράτης, δέν μοοουδες τήν Ενώβη να πευμύνης να μείνομε μόνοι, έγω και σ' γιά να με μαλώσης;

Συλλέκτης